

TORRES... HUMANES?

ALEIX ANTILLACH · LEIX

(Tarragona, 1977) Arquitecte i artista transdisciplinari. La meva experiència creativa abraça des dels grans edificis, fins a les petites peces que aquí es presenten, passant pel videoart, el dibuix o les instal·lacions, versions totes elles d'una mateixa cosa a la que m'agrada anomenar **peces**.

Membre de la Colla jove dels Xiquets de Tarragona des de la preadolescència, el tema casteller em manté recurrentment fascinat; per la plàstica i la forma, evidentment -en girar gran part de la meva feina al voltant de l'organització sintètica de la complexitat- però també i especialment per la seva subtil i discreta dimensió mística. És precisament aquesta dimensió silenciada el que m'ha portat a concebre i presentar aquesta simbiosi.

Per al muntatge de "Torres...Humanes?", he d'agrair el poder comptar amb imatges del fons documental de pinyes del Martí Solé (CJXT) i la cessió desinteressada d'imatges de tres apassionats fotògrafs i seguidors del món casteller: Laia Díaz, Rodrigo Sicília i Dani Seró.

TORRES... ¿HUMANAS?

ALEIX ANTILLACH · LEIX

(Tarragona, 1977) Arquitecto y artista interdisciplinario. Mi experiencia creativa abraza desde los grandes edificios, hasta las pequeñas piezas que aquí se presentan, pasando por el videoarte, el dibujo o las instalaciones, versiones todas ellas de una misma cosa a la que me gusta llamar **piezas**.

Miembro de la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona desde la preadolescencia, el tema casteller me mantiene recurrentemente fascinado; por la plástica y la forma, evidentemente -al girar gran parte de mi trabajo alrededor de la organización sintética de la complejidad- pero también y especialmente por su sutil y discreta dimensión mística. Es precisamente esta dimensión silenciada lo que me ha llevado a concebir y presentar esta simbiosis.

Para el montaje de "¿Torres...Humanas?", he de agradecer el poder contar con imágenes del fondo documental de pinjas de Martí Solé (CJXT) y la cesión desinteresada de imágenes de tres apasionados fotógrafos y seguidores del mundo casteller: Laia Díaz, Rodrigo Sicília i Dani Seró.

TOWERS BY... HUMANS?

ALEIX ANTILLACH · LEIX

(Tarragona, 1977) Trans-disciplinary architect and artists. My creative experience spans from large buildings to the small pieces presented here, ranging from video-art, drawing and installations, all of them versions of the same thing, which I like to call **pieces**.

Member of the Colla jove dels Xiquets de Tarragona since my preteens, the human tower theme has continuously kept me fascinated; for the plastic and the shape, obviously- the majority of my work revolves around the synthetic organisation of the complexity- but also, and especially, for its subtle and discreet mystic dimension. It is precisely this silenced dimension that has led me to conceive and present this symbiosis.

For setting up "Towers by...Humans?", I am grateful for being able to have the images from Martí Solé's (CJXT) documental sources of the pinjas and for the generous cession of images by three passionate photographers and human tower followers: Laia Díaz, Rodrigo Sicília and Dani Seró.

TOURS... HUMAINES?

ALEIX ANTILLACH · LEIX

(Tarragona, 1977) Architecte et artiste transdisciplinaire. Mon expérience créative englobe des grands immeubles, aux petites pièces qui sont ici présentées, passant par l'art vidéo, le dessin ou les installations, étant toutes celles-ci des versions d'une même chose laquelle j'aime appeler **pièces**.

Membre de la Colla jove dels Xiquets de Tarragona depuis la préadolescence, le sujet casteller me maintient régulièrement fasciné ; pour la plastique et la forme, évidemment -puisque la plupart de mon travail tourne autour de l'organisation synthétique de la complexité- mais aussi et spécialement pour sa subtile et discrète dimension mystique. C'est précisément cette dimension passée sous silence ce qui m'a porté à concevoir et présenter cette symbiose.

Pour le montage de « Tours...Humaines? », je me réjouis d'avoir pu compter sur les images du fonds documentaire de pinjas de Martí Solé (CJXT) et je remercie la cession désintéressée d'images de trois photographes passionnés et adeptes du monde casteller : Laia Díaz, Rodrigo Sicília et Dani Seró.

Tarragona
turisme

AJUNTAMENT DE
TARRAGONA

TORRES...

HUMANES?

TAMPOC HAGUERA CALGUT QUE HO DIGUÉS LA UNESCO, JA HO SABÍEM: ELS CASTELLS SÓN UN INCONTESTABLE PATRIMONI IMATERIAL DE LA HUMANITAT, I TARRAGONA N'ÉS COCAPITAL I UNA DE LES CIUTATS PUNTALS, PER HISTÒRIA, PER SALUT I PER PRESENT.

Per a la proposta expositiva de TORRES...HUMANES? el fet casteller, però, no es presenta de manera literal, ni com a focus central; el fet casteller, apareix des d'una òptica altra a la de l'eslògan -quasi pedagògic- que més hem sentit des de la nova eclosió del fenomen: **Força, equilibri, valor i seny**. Si bé aquest pòquer de valors ens ha estat ben útil per a refermar-nos en la nostra identitat col·lectiva, sovint ha amagat la dimensió transcendent subjacent a la pràctica castellera.

Els castells serveixen en aquest cas com a màgica suggestió per al procés creatiu, esdevenint-ne alhora base física i conceptual, jugant amb la semàntica del tronc i les pinyes i amb evident llicència poètica a l'hora d'enlairar les torres, de la unitat a la individuació i viceversa.

Les peces que es presenten a l'exposició, sorgeixen del poder transformador de la reorganització de les parts. D'igual manera que en el fet casteller, on ningú no està de més, i tothom troba el

seu lloc per a l'assoliment d'una empresa de dimensions deïques, les peces -fetes a partir de materials de rebuig, majoritàriament fusta i ferro-, sorgeixen a partir de la simple (o no tan simple) reordenació de les parts del cos original.

Si en els castells, la reorganització del cos social, es fa, o es pot interpretar que es fa, pràcticament com un ritual d'enlairament on la col·lectivitat estableix una mena de connexió sagrada en quant l'enxaneta fa l'aleta, a les peces que es presenten, la reorganització del cos es fa com un ritual de memòria poètica on els materials apel·len a una organicitat original. Connexions amb la dimensió perduda.

En temps de la Revolució francesa i per tant a les beceroles de l'evangelització científica, Lavoisier, químic francès, ja va dictar la "lleï" segons la qual la matèria no es crea ni es destrueix, es transforma. Sortosament l'emoció està encara fora de la lleï.

NO ERA NECESARIO QUE LO DIJERE LA UNESCO, YA LO SABÍAMOS: LOS CASTELLS SON UN INCONTESTABLE PATRIMONIO INMATERIAL DE LA HUMANIDAD, Y TARRAGONA ES LA COCAPITAL Y UNA DE LAS CIUDADES PUNTALES DE ESTA TRADICIÓN, POR HISTORIA, POR SALUD Y POR PRESENTE.

Para la propuesta expositiva de ¿TORRES...HUMANAS? el mundo casteller no se presenta de forma literal, ni como foco central, sino que se muestra desde una óptica diferente a la del eslogan -casi pedagógico- que más hemos escuchado desde la nueva eclosión del fenómeno: Fuerza, equilibrio, valor y sentido común. Si bien este póquer de valores ha sido útil para reafirmarnos en nuestra identidad colectiva, a menudo ha ocultado la dimensión más profunda de la práctica castellera.

Los castells sirven en este caso como una sugestión mágica para el proceso creativo, convirtiéndose a la vez en base física y conceptual, jugando con la semántica del tronc y las pinyas y con evidente licencia poética en el momento de alzar las torres, de la unidad a la individualidad y viceversa.

Las piezas que se presentan en la exposición, surgen del poder transformador de la reorganización de las partes. De igual manera que cuando se construye un castell, donde nadie sobra, y todo el mundo encuentra su lugar para realizar una empresa de dimensiones colosales, las piezas -hechas a partir de materiales de rechazo, mayoritariamente madera y hierro- surgen a partir de la simple (o no tan simple) reordenación de las partes del cuerpo original.

Si en los castells, la reorganización del cuerpo social, se hace, o se puede interpretar que se hace, prácticamente como un ritual de elevación donde el colectivo establece un tipo de conexión sagrada cuando el enxaneta hace la aleta, en las piezas que se presentan, la reorganización del cuerpo tiene lugar como un ritual de memoria poética donde los materiales apelan a una organicitat original. Connexions con la dimensió perduda.

En tiempos de la Revolución francesa y por tanto en los inicios de la evangelización científica, Lavoisier, químico francés, ya dictó la "ley" según la cual la materia no se crea ni se destruye, se transforma. Afortunadamente la emoción está aún fuera de la ley.

WE DIDN'T REALLY NEED TO BE TOLD BY THE UNESCO, WE ALREADY KNEW IT: THE HUMAN TOWERS ARE AN INDISPUTABLE INTANGIBLE HERITAGE OF HUMANITY, AND TARRAGONA IS THE CO-CAPITAL AND ONE OF THE MAINSTAY CITIES, GIVEN ITS HISTORY, NATURE AND PRESENT.

However, for the TOWERS BY...HUMANS? exposition, the human towers are not present in a literal way, nor are they the main focus; the human towers appear from a standpoint that differs from the slogan -quasi pedagogical- that we have been hearing since the new emergence of this phenomenon: Strength, equilibrium, bravery and smartness. Even though these four values have been very useful to reaffirm our collective identity, they often hide the underlying transcendent dimension of this practice.

Here the human towers serve as a magic stimulus for the creative process and, at the same time, turning them into a physical and conceptual base, playing with the semantics of the trunk and the pinyas (the group of people who support the tower's foundation), with obvious poetic licence when raising the towers, from the unit to individualisation and vice versa.

The pieces presented in the exposition arise from the transforming power of reorganising the parts. Just like the human towers, where everybody is needed and everybody finds their place to accomplish a task of colossal dimensions, the pieces, made from refuse materials, mainly wood and iron -, arise from the simple (or not so simple) reordering of the original body's parts.

If, in the human towers, there is a reorganisation of the social body, or it can be interpreted that there is one, practically as a ritual of elevation where the collective establishes a type of sacred connection when the enxaneta (child at the top of the tower) raises his/her arm, the pieces that are presented are done so as a ritual to poetic memory where the materials appeal to an original organicity. Connexions with the dimension lost.

During the times of the French Revolution and, therefore, of the rudiments of scientific evangelisation, Lavoisier, a French chemist, dictated the "law", according to which, material is not created or destroyed, it is transformed. Fortunately, emotion is still outside the law.

IL N'ÉTAIT MÊME PAS NÉCESSAIRE QUE L'UNESCO LE DISE, PUISQU'ON LE SAVAIT DÉJÀ LES CASTELLS SONT UN INCONTESTABLE PATRIMOINE IMMATÉRIEL DE L'HUMANITÉ, ET TARRAGONE EN EST CO-CAPITALE ET L'UNE DES VILLES PRINCIPALES, POUR SON HISTOIRE, SON CARACTÈRE ET SON PRÉSENT.

Pour la proposition d'exposition de TOURS...HUMANES? le fait casteller, or, n'est pas présenté de manière littérale, ni en tant que point central ; le fait casteller, apparaît depuis une autre perspective que celle du slogan - presque pédagogique - le plus écouté depuis la nouvelle éclosion du phénomène : de la force, de l'équilibre et du bon sens. Bien que ce poker de valeurs nous ait été utile pour nous réaffirmer dans notre identité collective, souvent il a abrité la dimension transcendante et sous-jacente de la pratique castellera.

Les castells servent dans ce cas là de suggestion magique pour le processus de création, se transformant en même temps en base physique et conceptuelle, jouant avec la sémantique du tronc et des pinyas (regroupement de personnes qui soutiennent la base du castell) et avec une évidente licence poétique au moment d'élever les tours, de l'unité à l'individuation et vice-versa.

Les pièces présentées à l'exposition surgissent du pouvoir transformateur de la réorganisation des parties. De même que dans le fait casteller, où personne n'est de trop, et tout le monde trouve sa place pour la réalisation d'une entreprise de dimensions déïques, les pièces -faites à partir de matériaux de rejet, principalement bois et fer-, surgissent à partir de la simple (ou pas aussi simple) réorganisation des parties du corps originel.

Si dans les castells, la réorganisation du corps social se fait, ou peut-on interpréter qu'elle se fait, pratiquement comme un rituel de soulèvement où la collectivité établit une sorte de connexion sacrée lorsque l'enxaneta (enfant qui couronne la tour) fait l'aleta (qui lève la main au sommet de la tour), dans les pièces présentées, la réorganisation du corps se fait comme un rituel de mémoire poétique où les matériels font appel à une organicitat originelle. Connexions avec la dimension perdue.

En temps de la Révolution Française et donc au tout début de l'évangélisation scientifique, Lavoisier, chimiste français, dicta déjà la « loi » selon laquelle rien ne se perd, rien ne se crée, tout se transforme. Heureusement l'émotion est encore en dehors de cette loi.